



Maarian-  
kukka

Anneli Salonen

Maariankukka



Anneli Salonen

# Maariankukka

SAGA Egmont

*Maariankukka*

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1992, 2020 Anneli Salonen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728571774

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

[www.sagaegmont.com](http://www.sagaegmont.com)

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

# 1.

Marin kesä alkoi yleensä siitä päivästä, jolloin muuttolintujen ensimmäiset aurat lensivät pohjoiseen. Tänä vuonna kesä tuli varhain, sillä villihanhet lensivät kaupungin yli normaalia aikaisemmin, olihan jo kevät ollut kaunis ja aurinkoinen. Tämä toukokuun puolenvälin päivä oli poikkeus, se oli niitä harmaita sadepäiviä, jolloin kaikki tuntui kaikelta ja mikään ei miltään.

Mari, jonka oikea nimi oli Maariankukka Martinsalo, oli herännyt jo aamuneljältä päänsärkyyn ja kun hänen hyväksi havaitsemansa pehmeät parannuskeinot, kuten pissalla käynti, yöpaidan riisuminen ja keskittynyt rentoutus eivät tehonneet, hän tiesi, että ainakin osa päivästä oli pilalla. Aamukahvi maistui halpahintaiselta ja radiossa soi niin iloinen musiikki, että ällötti. Olisi edes kunnon ukonilma, salamoisi ja räiskähtelisi, mutta ei – taivas vaan retkotti niin alhaalla, että se olisi valunut sisään harmaana massana, jos ikkunan olisi aukaissut.

Mari päätti, että tässä mielentilassa ei työtä tehdä; reipas aamulenkki saattaisi olla päivän pelastus. Saanpahan samalla kasvo- ja hiushoitoa, kun juoksen sateessa, hän ajatteli.

Mari juoksi pururataa, joka kiemurteli, nousi ja laski kuin mato harjujen välissä olevan pienen, kirkasvetisen järven rantoja. Sataa tihuutti yhä, mutta ilma oli hyväntuoksuinen ja lämmin. Hän oli kiertänyt pururadan jo kaksi kertaa ja oli kuin märkä rätti. Nyt tämä tyttö menee uimaan, täällä ei tähän aikaan ja tällä ilmalla muita ole, Mari mietti.

Hän heitti juoksuvaatteet yltään ja pulahti alastomana järveen. Mari ui ja ui, kunnes huonotuulisuuden viimeinenkin pisara oli huuhtoutunut aamukirpeään veteen. Uituaan hän kahlasii rantaan puristellen pitkiä hiuksiaan vedestä, lainkaan aavistamatta, että häntä tarkkailtiin.

– Sen minä tiesin, että tästä järvestä suodatetaan vesi kaupunkilaisille, mutta että täällä asuu vedenneitoja, se oli yllätys!

Mari keskeytti kahlaamisensa äkisti, kohotti katseensa ja perääntyi samalla syvemmälle veteen. Näkökenttään ilmestyi pitkä, päivettynyt ja Marin mielestä erittäin hyvännäköinen mies. Mies oli ilmeisesti aikeissa aamu-uinnille, koska hänellä oli asuna vain uikkarit.

– Painu tiehesi siitä minun vaatteitteni luota! Mari kivahti. – Minä haluan pois täältä!

– Sen kun tulet, ei sinussa mitään häpeämistä ole! Olisit kiitollinen, että minä osaan olla näin huolehtivainen; pelkäsin nimittäin, että joku onnettomasti rakastunut tyttö on heittänyt vaatteensa ja mennyt iäksi järveen.

– Paskat! Mari vastasi tyylikkäästi.

Mies nauroi:

– No, hyvä on – vaihdetaan elementtiä!

Mies hyppäsi järveen ja ui Marin luo.

– Huomenaamulla, vedenneito, samaan aikaan! Muista tulla – ja tuo asu kelpaa oikein hyvin. Minä odottelen!

– Ja saat odottaa! Mari huusi.

No, jo on itsevarma tyyppi – mokomakin, hän äkäili, kokosi vaatteensa ja livahti nopeasti pukukoppiin.

Lenkiltä palattuaan hän otti suihkun, föönasi hiuksensa ja pukeutui puseroon ja pitkiin housuihin. Siirtyessään työhuoneeseensa hän puhutteli päättäväisesti itseään: Nyt työhön, tältä päivältä saa haihattelut riittää.

Puhelin soi välittömästi, kun hän pääsi työpöytänsä ääreen. Samalla, kun hän nosti kuulokkeen, hän katsahti ulos ikkunasta ja näki harakan istuvan pihakeinussa.

– Missäs likka on ollut, kun ei puhelimeen vastaa?

Se oli Mikko Kangas, hänen asiakkaansa.

– Lenkillä, taisin vähän myöhästyä – anteeksi, Mari sanoi ja jatkoi, – keinussani keinuu harakka.

– Onkos se kakslahkeinen? Mikko hohotti.

– No, jos se on kakslahkeinen, pitäisi sen ainakin kotka olla!

– Minä olenkin aina ajatellut, että et sinä vähään tyydy. Mutta oli minulla asiaakin. Ne taseet, ovatko ne jo valmiit?

– Vaikka heti hakisit.

– Hyvä, kohta nähdään.

Mikko oli ollut toimiston asiakas ja perhetuttava jo Marin isän eläessä. Hän oli ihminen, joka pelkällä myönteisellä olemuksellaan sai kanssaihmisensä hyvälle tuulelle. Marista tuntui nyt, että päivä oli himpun verran kirkastunut.

Jonkin ajan kuluttua Mikko – lyhyt ja pyöreä – kieri toimiston ovesta sisään ja ensimmäisiksi sanoikseen laukoi:

– No, sinä olet sitten miehen ottanut?

– Miehen, minä?

– Niin, kun Sulo seisoo portinpielessä, Mikko sanoi ovelan näköisenä.

– Sulo? Mari oli aivan hölmistynyt. – Voi, ei! Sinä se sitten älyät!

”Sulo” oli talon portinpielessä sireenin alla seisovan jäteastian tuotenimi. Nimi oli teipattu isoin, punaisin kirjaimin astian etusivulle.

– Jos miehet olisivat yhtä helppohoitoisia ja eläisivät pelkillä jätteillä, uskaltaisin minäkin miestä ajatella, Mari nauroi. – Mennään nyt kuitenkin noista suloisista asioista tuohon sinun firmasi tuloslaskelmaan, se näyttää aika hyvältä, sinun pitäisi suunnitella mitä investointeja ehkä tarvitset. Varauksiahan voidaan tehdä myös. Tutustu rauhassa laskelmiin, ratkaistaan sitten vasta tilinpäätös.

– Kyllähän minä suurin piirtein tiedän mitä pitäisi investoida. Lyödään tilinpäätös lukkoon ensi viikon perästä, kun olen saanut ne juhlat ensin pidettyä.

– Mitkä juhlat?

– Firma täyttää ensi viikolla 20 vuotta, pitäisihän sinun se tietää.

– Kun sinä perustit firmasi, minä olin kuusivuotias, Mari hymyili.

– Katsokin, että olet siellä mukana. Hallilla on päivällä vastaanotto ja tarjoilu asiakkaille. Illalla Pirkon kanssa päätettiin, että kutsutaan sisäpiiri Rantahotelliin illalliselle. Sinä tulet myös.

Hyvä se on sinunkin vähän irrotella. Taidat elää pelkälle työlle?  
Kai sinä nukutkin papereitten kanssa?

– No melkein, näkisitpä parivuoteeni, sen toinen puoli on kirjoja ja papereita täynnä, Mari hymähti.

Mikon lähdettyä Mari meni vaivihkaa portille, repäisi ”Sulon” jätteastian kyljestä ja heitti roskikseen.

## 2.

Marin omistaman kirjanpito-toimiston oli hänen isänsä perustanut jo lähes 30 vuotta sitten. Mari oli ollut jo lukioaikanaan siellä työssä kaiken loma-aikansa. Ylioppilaaksi tultuaan hän oli lukenut merkonomiksi ja isän kuoltua oli ollut luonnollista, että hän jatkoi yrityksen toimintaa. Isä oli kuollut pari vuotta sitten, vain vuosi äidin kuoleman jälkeen. Marilla oli neljä veljeä, kaikki häntä vanhempia ja jokainen heistä oli löytänyt leipäpuunsa muilta aloilta. Olihan sitä Marillakin ollut haaveita, yliopisto-opiskelusta ja muusta, mutta ne olivat jääneet haaveiksi.

Ja tässä sitä oltiin työn kanssa naimisissa 26-vuotiaana. Johtaja, kirjanpitäjä ja juoksutyttö samassa persoonassa. Mari oli hankkinut atk-laitteet ja mitoittanut työnsä siten, että käytti vain tarvittaessa toimialapalvelun henkilökuntaa.

Marin toimisto ja koti olivat tässä isossa, perikunnan omistamassa talossa kaupungin laitamilla. Alakerrassa toimistohuoneet, iso olohuone, keittiö ja sauna. Yläkerrassa

Maariankukka "Mari" Martinsalo on 26-vuotias nainen, joka on jo nuorella iällä joutunut vastuulliseen asemaan. Vanhempiensa kuoltua hän on pyörittänyt isänsä tilitoimistoa. Lisäksi Mari hoitaa vanhaa lapsuudenkotiaan. Sirpsakalla Marilla riittää ihailijoita, mutta miehistä jää aina puuttumaan jotakin. Mari on nimennyt ihailijansa sen mukaan, miten nämä ovat yrittäneet hänen suosionsa luovia: mukaan mahtuu lumenluojaa, kompostintekijää, nurmenleikkaajaa, saunottajaa ja vuoteenlämmittäjää... Marin elämä menee kuitenkin sekaisin, kun hän kohtaa järven rannalla ärsyttävän mutta komean Jyrin. Niin kuin Jyrissä ei olisi ollut tarpeeksi purtavaa, myös Pete-niminen nuori mies herättää Marissa monimutkaisia tunteita.

Anneli Salonen (1924–2013) oli suomalainen kirjailija, joka julkaisi erityisesti viihteellisiä rakkausromaaneja. Salonen julkaisi esikoisteoksensa Maariankukka vanhemmalla iällä; kirjailija oli esikoisensa julkaisun aikaan 68-vuotias. Päätoimisen uransa Salonen teki tilitoimistoissa.